

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 34/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BL Finance, s. r. o.**, Šoltésovej 14, Bratislava, IČO 44 307 683, zastúpenej advokátskou kanceláriou **SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o.**, Šoltésovej 14, Bratislava, IČO 36 862 711, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. David Soukeník, LL.M., proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Košice II č. k. 1 Pn 824/21/8803-12 z 25. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júla 2022 domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 2 ods. 2 ústavy v spojitosti s čl. 144 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 824/21/8803-12 z 25. apríla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhovala zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť okresnej prokuratúre na ďalšie konanie. Žiadala, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 492,32 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (ako oprávnená v exekúcii) podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu marenia exekučného konania podľa § 243a ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktorých sa mala dopustiť podozrivá fyzická osoba v exekúcii v procesnom postavení povinného. Uznesením povereného príslušníka odboru poriadkovej polície Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Nad jazerom Okresného riaditeľstva Policajného zboru (ďalej aj „policajť“ alebo „policajný orgán“) ČVS: ORP-182/JA-KE-2022 z 3. februára 2022 (ďalej len „uznesenie policajta“) bolo trestné oznámenie odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa policajta nebolo preukázané,

že by dlžník úmyselne zatajoval akýkoľvek majetok, keďže účtovné závierky firmy [REDAKOVANÉ] boli riadne priznané a sú verejne prístupné. Akékoľvek sťaženie spôsobu konkrétneho výkonu exekúcie nemožno považovať za marenie cieľa exekučného konania. Za marenie nemožno považovať oddialenie skončenia exekučného konania, pretože to neznamená jeho znemožňovanie, resp. jeho podstatné sťažovanie, teda že nemôže dôjsť k uspokojeniu veriteľa z iného majetku dlžníka. Nemožno teda prijať záver, že exekučné konanie bolo marené takou formou, aby bolo možné vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť proti povinnému. Policajt sa zmienil o dvoch podnetoch podozrivého na postup súdnej exekútorke, ako aj o podaní vyjadrenia v exekučnom konaní, všetko z júla až októbra 2021. Zo zhromaždeného spisového materiálu nebolo podľa policajta zistené, že by sa podozrivý dopustil akéhokoľvek trestného činu, „*poukazujúc na skutočnosť, že v tejto veci podal viacero podnetov voči vedenej exekúcii*“. Ide teda o subjektívne tvrdenie sťažovateľky bez existencie ďalších dôkazov nasvedčujúcich záveru o protiprávnosti konania majúceho znaky trestného činu. Policajt načrtol možnosti použitia trestného práva orgánmi činnými v trestnom konaní na riešenie sporných otázok vyplývajúcich zo súkromnoprávneho vzťahu. Úlohu týchto orgánov nie je viesť dokazovanie na vyriešenie občianskoprávnej zodpovednosti nárokov, nahrádzať iniciatívu subjektov pri uplatňovaní ich nárokov a nie je prípustné zneužívať prostriedky trestného práva ako prostriedok nátlaku. Nebolo tak preukázané naplnenie všetkých povinných znakov skutkovej podstaty v prvej vete uvedených prečinov ani iného trestného činu uvedeného v Trestnom zákone.

3. Proti uzneseniu policajta podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením okresnej prokuratúry ako nedôvodná zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Prokurátorka v ňom uviedla, že po preskúmaní veci nebolo zistené, aby policajt postupoval v rozpore s citovanými ustanoveniami § 2 ods. 10 a 12, § 196 ods. 2, § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. V jeho postupe nezistila pochybenie, ktoré by malo vplyv na konečné rozhodnutie. Možno konštatovať, že je zákonné a dôvodné, možno sa stotožniť s uvedenými dôvodmi, na ktoré prokurátorka odkázala. Priblížila znenie § 63 až § 65 Exekučného poriadku a vyvodila z neho, že (i) spôsoby výkonu exekúcie sú rozlíšené podľa toho, aký je podklad na exekúciu, (ii) spôsob vykonania exekúcie je oprávnený určiť výlučne exekútor a nie je viazaný návrhom oprávneného, (iii) najmä pri povinnosti zaplatiť peňažnú sumu prichádza do úvahy v jednom exekučnom konaní použitie niekoľkých spôsobov exekúcie. To, že účastník súdneho konania (tu podozrivý) podáva opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdu, „*neznamená, že mári exekučné konanie*“. Ide o výlučne súkromnoprávny vzťah v súvislosti s poskytnutím úveru, jeho nesplatením. Sama skutočnosť, že oprávnená doteraz nebola v exekučnom konaní uspokojená, súdny exekútor nevyužil všetky zákonom dovolené spôsoby vykonávania exekúcie, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v tejto veci. Podozrivý svoj záväzok nepopiera. Zo spisového materiálu nevyplývajú také skutočnosti odôvodňujúce záver, že by sa podozrivý konaním špecifikovaným vo výroku uznesenia policajta dopustil uvedených trestných činov. K námietke sťažovateľky o nevykonaní navrhnutých dôkazov prokurátorka uviedla, že policajt postupuje procesne samostatne a je na jeho úvahe, ktoré úkony pre objasnenie skutku vykoná, resp. nevykoná pri viazanosti zásadou náležitého zistenia skutkového stavu. Poukázala aj na lehotu podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku. Poznamenala, že sťažovateľke nič nebráni, aby svoje nároky uplatňovala v občianskom súdnom konaní na príslušnom súde. Prostriedky trestnoprávnej ochrany prichádzajú do úvahy, až keď zlyhali prostriedky ochrany iných právnych odvetví.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. V prvom rade sťažovateľka upriamila pozornosť na odôvodnenie napadnutého uznesenia, podľa ktorého *„tým, že účastník súdneho konania, v tomto prípade... podáva opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdu neznamená, že marí exekučné konanie.“*. Podľa nej toto tvrdenie prokurátorky okresnej prokuratúry je flagrantným prejavom svojvôle a zneužitia práva. Sťažovateľka to nikdy nenamietala a trestné oznámenie nepodávala z uvedeného dôvodu. Takáto hrubá svojvôľa zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ktorá zasahuje do práv poškodených a ochraňuje páchatel'ov trestných činov, je v demokratickom a právnom štáte neprípustná.

5. Sťažovateľka poukázala aj na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, podľa ktorej *„len skutočnosť sama o sebe, že oprávnená spoločnosť doteraz nebola uspokojená v exekučnom konaní, súdny exekútor nevyužil všetky zákonom dovolené spôsoby vykonávania exekúcie, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní v tejto veci. Sám dlžník... svoj záväzok nepopiera.“*. Sťažovateľka sa domnieva, že dané konštatovanie prokurátorky okresnej prokuratúry je opäť hrubým prejavom svojvôle. Podľa sťažovateľky *„s poukazom na znenie skutkových podstát trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 a 2 Trestného zákona a marenia exekučného konania podľa § 243a ods. 1 Trestného zákona je zrejmé, že dôvody na podklade ktorých prokurátor zamietol sťažnosť... sú arbitrárne a s poukazom na odôvodnenie sťažnosti aj absurdné a svedčiace o tom, že prokurátor sa s obsahom sťažnosti vôbec nezaoberala.“*

6. Sťažovateľka považuje za absurdný odkaz na princíp *ultima ratio*. Prokurátorka okresnej prokuratúry totiž uviedla, že nič nebráni sťažovateľke v tom, aby svoje právne nároky uplatňovala v občianskom súdnom konaní. Sťažovateľka však už svoj nárok úspešne uplatnila v civilnom konaní. Vzhľadom na obsah trestného oznámenia a sťažnosti proti uzneseniu policajného orgánu nie je na mieste poukazovanie na princíp *ultima ratio*. Vec sa týka trestných činov, kde využitie tohto princípu neprichádza do úvahy vzhľadom na charakter trestnej činnosti.

7. Sťažovateľka sa domnieva, že pred rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu policajného orgánu bolo povinnosťou prokurátorky okresnej prokuratúry zistiť, či policajný orgán preveril, na ktorý bankový účet (a kto je jeho majiteľom) boli vyplácané provízie podozrivému od obchodnej spoločnosti za celé obdobie trvania zápisu podozrivého v registri podriadených finančných agentov (i), odkiaľ mal podozrivý finančné prostriedky vo výške 2 500 eur na splatenie základného imania na založenie obchodnej spoločnosti, keďže v čase jej založenia podozrivý už mal súdom uloženú povinnosť zaplatiť svoj záväzok, a prečo neboli tieto finančné prostriedky použité na splnenie súdom uloženej povinnosti zaplatiť pohľadávku veriteľa, ktorá trvá dosiaľ (ii), ako bolo naložené so ziskom z obchodnej spoločnosti, pretože z dostupných účtovných závierok takéto informácie nevyplývajú. Ak nebol vyplatený podiel na zisku podozrivému, či sa tohto práva podozrivý vzdal sám alebo boli tieto peňažné prostriedky odčerpané z obchodnej spoločnosti za porušenia daňových a účtovných predpisov (iii). Bez vykonania týchto úkonov nebolo možné o veci zákonným spôsobom rozhodnúť, a preto skutok nebol náležite objasnený. Policajný orgán teda nevykonal zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Napriek tomu, že sťažovateľka namietala už uvedené skutočnosti, prokurátorka okresnej prokuratúry sa nezaoberala tým, či policajný orgán vykonal dôkazy v už naznačenom smere.

8. Podľa sťažovateľky napadnuté uznesenie je arbitrárne, pričom prokurátorka okresnej prokuratúry sa vôbec nezaoberala dôvodmi uvedenými v sťažnosti. Prokurátorka citovala nesúvisiace právne

normy, pričom zároveň vo svojom odôvodnení reagovala na skutočnosti, ktoré sťažovateľka nikdy netvrdila a nikdy nenamietala. Zároveň si osvojila tvrdenia policajného orgánu bez ďalšieho dokazovania. Prokurátorka teda postupovala svojvoľne a nezákonne s odkazom na nesúvisiacu právnu úpravu a s odkazom na princíp *ultima ratio*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

10. Aj keď je sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnila. Ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, Listiny základných práv a slobôd alebo dohovoru ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je preto zjavná úplná absencia náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

11. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením:

12. Odôvodnenie predbežne prerokovanej ústavnej sťažnosti poukazuje na nespokojnosť sťažovateľky s vybavením jej trestného oznámenia, resp. následnej sťažnosti podľa Trestného poriadku napadnutým uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry.

13. Dôvody uvedené sťažovateľkou podľa názoru ústavného súdu nenarušujú ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia, hoci jeho dôvody boli stručné a prevažne všeobecné s rozsiahlejšími citáciami právnych predpisov. Sťažovateľka upriamuje pozornosť na ďalšie okolnosti, ktorými sa podľa jej názoru mali policajť, resp. prokurátorka zaoberať (pôvod prostriedkov použitých

na splatenie vkladu spoločníka, vyplatenie ziskov spoločnosťou [REDAKOVANÉ]). Na tieto otázky policajti vo svojom uznesení ani prokurátorka v napadnutom uznesení nedali priamu odpoveď.

14. K námietke sťažovateľky, že netvrdila marenie exekučného konania podávaním opravných prostriedkov proti rozhodnutiam súdu zo strany podozrivého, ústavný súd uvádza, že v tejto časti prokurátorka vybočila od podstaty trestného oznámenia, avšak nešlo o nosný alebo jediný záver, na ktorom by bolo založené napadnuté uznesenie. Určitý súvis však ústavný súd vzhľadom aj na označené trestné činy s predmetom poskytovanej právnej ochrany vníma, keďže podozrivý na výsluchu uvádzal, že sa bránil v exekučnom konaní, preto uvedenie tohto záveru v napadnutom uznesení ústavný súd nepovažuje za prejav hrubej svojvôle.

15. Uznesenie policajta a napadnuté uznesenie sú dôslednejšie odôvodnené vo vzťahu k trestnému činu marenia exekučného konania, než k trestnému činu poškodzovania veriteľa. To je možné vnímať ako ich istý nedostatok, odôvodnenie rozhodnutí mohlo byť konkrétnejšie vo vzťahu k jednotlivým znakom skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa, nejde však o nedostatok ústavne relevantný. Nosná časť odôvodnenia totiž dostatočne pokrýva argumenty sťažovateľky tak, aby mohlo byť vyhovené požiadavke na nearbitrárne odôvodnenie rozhodnutia. K tomuto záveru viedla ústavný súd aj čiastočná zhoda vo vymedzení objektívnej stránky v trestnom oznámení uvedených trestných činov, ktorá vyžaduje zmarenie uspokojenia veriteľa niektorým z uvedených spôsobov alebo zmarenie exekučného konania uvedenými spôsobmi. K naplneniu tohto znaku prokurátorka uviedla dôvod, ktorý je podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľný a ani samotná sťažovateľka ho nespochybňuje. Tým je záver o možnosti využitia iného ako trestnoprávneho prostriedku, ktorý je vo výsledku ústavne prijateľný. Ústavný súd ho nepovažuje za arbitrárny. Vskutku totiž existuje možnosť postihnutia zisteného majetku povinného (sám podozrivý priznal, že je „majiteľom“ spoločnosti [REDAKOVANÉ]) niektorým z iných spôsobov vykonania exekúcie, ktorý doteraz nebol súdnym exekútorom využitý, na čo nepriamo upriamil pozornosť aj samotný povinný.

16. Sťažovateľka nemá možnosť tento postup priamo iniciovať, ale sprostredkovane cez súdneho exekútora môže ako oprávnená žiadať jeho využitie. Súdny exekútor následne vydá upovedomenie o začatí exekúcie tým-ktorým spôsobom a exekučný príkaz. Uprednostnenie tejto alternatívy pred uplatnením trestnej represie za takejto situácie potom ústavný súd nepovažuje za neprípustný spôsob poskytovania inej právnej ochrany prokuratúrou. Nie je vylúčené, že sťažovateľka môže v dôsledku uplatnenia spôsobu exekúcie na zistený majetok podozrivého dosiahnuť aspoň čiastočné uspokojenie svojej pohľadávky. Z tohto pohľadu ústavný súd považuje za prijateľné odkazy na prostriedky súkromnoprávnej ochrany, ktoré prokurátorka nie celkom zrozumiteľne označila ako uplatňovanie nárokov v občianskom súdnom konaní.

17. Úvahy o sťažení, resp. oddialení uspokojenia veriteľa uvedené v uznesení policajta, na ktoré odkázala prokurátorka v napadnutom uznesení, sú zároveň voľným premietnutím záverov judikatúry všeobecných súdov, v zmysle ktorej z hľadiska objektívnej stránky nestačí svojou kvalitou proces marenia, ale zmarenie ako trestnoprávne relevantný následok [K trestnej zodpovednosti tiež nestačí, ak dlžník oddiali alebo sťaží uspokojenie veriteľa, ak má veriteľ možnosť uspokojiť svoju pohľadávku z iného dlžníkovho majetku. (R 41/1990)].

18. Sťažovateľka v trestnom oznámení a následnej sťažnosti proti uzneseniu policajta upriamuje pozornosť orgánov činných v trestnom konaní na ďalšie skutočnosti, ktoré by mohli viesť k bližšiemu objasneniu skutku vo vzťahu k majetku povinného, ktorý by bol postihnutelný

v exekúcii. Napadnuté uznesenie odpovedá na túto požiadavku stručne v tom zmysle, že ide o zodpovednosť súdneho exekútora pri voľbe spôsobu vedenia exekúcie. Uvedené sa dá vzťahovať aj na otázku možnosti postihnutia majetkového podielu povinného v označenej obchodnej spoločnosti. Čiastočne je možné súhlasiť so sťažovateľkou, že vykonaním ňou navrhovaných procesných úkonov v trestnom konaní by sa mohlo dospieť k ďalším informáciám o majetkových pohyboch od povinného (k spoločnosti [REDAKOVANÉ]) a k povinnému (od spoločnosti [REDAKOVANÉ], resp. spoločnosti [REDAKOVANÉ]).

19. Posúdenie, či sú splnené podmienky na začatie trestného stíhania, je v právomoci orgánov činných v trestnom konaní, do ktorej ústavný súd v zásade nezasahuje, nepredpisuje im, aké úkony by prípadne mali ešte vykonať, keďže sám nie je takýmto orgánom. Orgány činné v trestnom konaní zároveň nemajú právomoc na rozhodovanie občianskoprávných sporov. Ich rozsiahle vyšetrovacie právomoci (ako aj povinnosť náležitého zistenia skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie) by nemali slúžiť k vyhľadávaniu a zabezpečovaniu dôkazov pre oznamovateľov trestných činov alebo byť dôvodom na neuplatnenie prostriedkov občianskeho práva dotknutými osobami (oznamovateľmi, poškodenými). Len prostriedkami občianskeho práva, a nie trestného práva môže sťažovateľka dosiahnuť, aby došlo ku skutočnému vymoženiu vymáhanej sumy (IV. ÚS 602/2022).

20. Nie je úlohou orgánov činných v trestnom konaní vyhľadávať majetok povinných (dlžníkov), ktorý by mohol byť postihnuteľný v exekúcii. To patrí k povinnostiam súdneho exekútora, pričom prípadné nedostatky v postupe pri vedení exekúcie je potrebné predostrieť orgánom dohľadu nad ich činnosťou, trestné konanie na to nie je určené.

21. Ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľ'a trestného činu (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09).

22. Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 17/2018, IV. ÚS 463/2020). Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave (II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, I. ÚS 241/2019).

23. Z § 197 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že ak príslušný orgán činný v trestnom konaní dôjde k záveru, že v predmetnej veci nie je dôvod na začatie trestného stíhania, predmetnú vec uznesením a) odovzdá príslušnému orgánu na prejednanie priestupku alebo iného správneho deliktu, b) odovzdá inému orgánu na disciplinárne konanie, c) odloží, ak je trestné stíhanie neprípustné alebo ak zanikla trestnosť činu, alebo d) odmietne. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo.

24. K porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by mohlo dôjsť jedine vtedy, ak by sa vo veci konajúce orgány odmietli zaoberať podaným trestným oznámením v rozsahu porušujúcom ich kompetenčné zmocnenia alebo by v rozhodujúcej miere *a priori* opomenuli preveriť relevantné skutočnosti, alebo by predostreli arbitrálne závery skutkových zistení, k čomu však v prípade sťažovateľky nedošlo.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní po zistení, že nedostatky napadnutého uznesenia nedosahujú ústavnoprávnu intenzitu, teda že by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nemohli v konaní vo veci samej viesť k vysloveniu porušenia označeného základného práva sťažovateľky napadnutým uznesením, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy v spojitosti s čl. 144 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením:

26. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným porušením čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením je potrebné uviesť, že označené články ústavy neupravujú základné ľudské práva a slobody, ktorých ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať v konaní podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum všeobecných ústavných princípov podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, ako ani čl. 144 ods. 1 ústavy zakotvujúceho súdnicstvo (súdnú moc) v Slovenskej republike a princípy jeho fungovania v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú žiadne základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

27. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014).

28. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, a preto rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a tak sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu